

KULLUĞUN ÖNEMLİ UNSURU: KAZA VE KADERE RIZA

Eûzü billâhi mine'ş-şeytânirrâcim

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn. Alâ külli hâlin ve fî külli hîn. Ve's-salâtü ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîne Muhammedini'l-Mustafâ ve âlihî ve sahibihî ve men tebi'âhu bi-ihsânin ecma'în.

Emmâ ba'd:

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân fe-inne efdale'l-hadîsi kitâbullah ve efdale'l-hedyi hedyu seyyidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem. Ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ ve külle muhdesin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr. Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

قَالَ اللهُ تَعَالَى: مَنْ لَمْ يَرْضَ بِقَضَائِي وَقَدَرِي
فَلْيَلْتَمِسْ رَبًّا غَيْرِي

*Kâlellâhu teâlâ: Men lem yerda bi kadâi
ve kaderî fe'l-yeltemis rabben gayrî.*¹

Sadaka Resûlullah fî mâ kâl ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah'ın selamı ve rahmeti dünya ve âhi-
rette üzerinize olsun. Rabbimiz Teâlâ ve Te-
kaddes hazretleri iki cihanda cümlemizi me-
sut ve bahtiyar eylesin. Peygamber *sallallahu*
aleyhi ve sellem Efendimiz'in mübarek hadis-
lerini okumaya ve izaha geçmeden önce onun
rûh-i pâkine bağlılığımızın, sevgimizin, say-
gımızın bir nişânesi olmak üzere hediye ede-
lim diye; ve onun cümle âl'inin, ashabının,
etbânının, ahbabının ruhlarına hediye edelim
diye; Hz. Âdem atamızdan itibaren gelmiş
geçmiş cümle enbiyâ ve mürselînin ruhlarına
hediye olsun diye; bu beldeleri fetheden fa-
tihlerin, şehitlerin, gazilerin, mücahitlerin,
hayrât ü hasenât sahiplerinin, salihlerin, ev-
liyânın ruhlarına hediye olsun diye; bu hadîs-i
şerîfleri okuyan, rivayet eden, nakleden,
kaydeden, eserleri telif eden alimlerin, râvi-

---

¹Beyhakî, *Şuabu'l-îmân*, I, 377, r. 196; Taberânî, *el-Mu'cemü'l-evsat*,
VII, 202, r. 7273; Taberânî, *el-Mu'cemü'l-evsat*, VIII, 192, r. 8370;
Taberânî, *el-Mu'cemü s-sagîr*, II, 128, r. 902; Ebû Nuaym, *Târîhu*
İsfahân, II, 276.

lerin ruhlarına hediye olsun diye; kendisinden feyz aldığımız hocalarımızın, mürşitlerimizin, sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ruhlarına hediye olsun diye; ve uzaktan yakından buraya teşrif etmiş bulunan siz kardeşlerimizin de âhirete göçmüş olan bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhları şâd olsun diye; biz yaşayan müslümanlar da Rabbimiz'in rızasına uygun yaşayalım, Kur'ân-ı Kerîm'in yolunda yürüyelim, Peygamber Efendimiz'in sünnetini ihyâ edenlerden olalım da şehit sevapları kazanalım diye bir Fâtîha üç İhlâs-ı Şerîf okuyup onların ruhlarına bağışlayalım, öyle başlayalım; buyurun.

a. Kaza Ve Kadere Razi Olmak

Bismillâhirrahmânirrahim.

Metnini az önce okumuş olduğumuz ilk hadîs-i şerîf kaza ve *kader-i ilahiye* teslim olmak, razı olmak, itiraz etmemek, konusunda. Enes *radıyallahu anh'ten* Beyhakî'nin rivayet ettiği gibi Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri bize bildirmişler, buyuruyorlar ki;

Kâlellâhu teâlâ. "Allahu Teâlâ hazretleri buyurur ki..." *Men lem yerda bi kadâi ve kaderi.* "Benim kazama ve kaderime razı olma-

yan kişiler...” *Fe’l-yeltemis rabben gayrî.*
“Benden gayrı bir rab bulsunlar kendilerine,
başka bir rab arasınlar! Başka bir rab bulsun-
lar kendilerine! Madem benim kaza ve kade-
rime razı değiller başkasını bulsunlar!”

Bu, büyük bir tehdit, büyük bir işaret!

Allahu Teâlâ hazretleri kendisinin hük-
müne, takdirine, kazasına, kaderine kulun
itiraz etmesini sevmiyor. Kulun da zaten o
kaza ve kadere itiraz etmesi kulluğuyla,
inancıyla, imanıyla bağdaşacak bir şey değil.

Hem Rabbi’ni tanıyor, kâinatın sahibi ol-
duğunu, kendisinin yaratıcı, yaşatanı, Râzık’ı
olduğunu biliyor. Hem her türlü lütfun kendi-
sinden geldiğini biliyor, hem Rabbi’nin kulla-
ra zulmetmediğini, rahmetinin geniş olduğu-
nu, her şeyi hikmetle yaptığını biliyor. Her
şeyinde bir hayır olduğunu, hem de dünyanın
imtihan dünyası olduğunu biliyor...

Kulların başlarına çeşit çeşit hadiseler
gelir, öyle imtihan olurlar, öyle derece alır-
lar. Hasta olsa, üzüntü çekse, sabretse sevap
var, arkasında cennet var; bunu biliyor... Al-
lahu Teâlâ hazretlerine gene de itiraz ediyor.
Gene de takdirine, kazasına, hükmüne, kade-
rine âsi oluyor, razı olmuyor.

Eh, bu, çok duygusuz, çok anlayışsız, çok kaba saba, çok nankör bir kul demek! Çok nankör bir kul!

Evet, baklava börek yerken, duaları kabul olurken, sıhhat afiyetle yaşarken, nimetlerin içinde yüzerken iyi; Allahu Teâlâ hazretleri kim bilir ne hikmetindense bir şey takdir edivermiş, öyle bir şey olunca bütün dostluklar, ahbaplıklar bozuluyor, bir feryat, bir üzüntü, bir itiraz...

Olmadı!

O zaman imtihanı kaybetti o şahıs!

O bakımdan muhterem kardeşlerim Allahu Teâlâ hazretlerinin takdirine rıza göstereyim!

şairin birisinin çok güzel bir şiiri var. Diyor ki:

Yok iştikâ-yı cevri felekten nisâbımız

Serlevhasında hamd ile başlar kitabımız.

Yani feleğin cevri ü cefâsından hiç zerre kadar pervamız yoktur, itiraz etmeyiz, şikâyetçi olmayız; çünkü bizim kitabımız daha başlangıcında hamd ile başlar; *Elhamdü-lillâhi Rabbi'l-âlemin* diye başlıyor ya... “Bizim bağlı olduğumuz Kitab hamd ile başlıyor, biz öyle cevri ü cefâdan şikâyet edecek insan-

lar değiliz” diye babayiğitçe, kahramanca bir Őiir yazmış, çok güzel bir söz söylemiŐ.

Onun için m’mine yakıŐan bu dünya hayatında başına gelen çeşitli hadiselerin karşısında engin vakar, sabır, hikmet, engin anlayıŐ, olgunluk içinde olması, hadiseleri tepeden kuş bakıŐı süzüp işin gerçeğini görüp sabretmesi... Kulluğu neyi gerektiriyorsa onu yapmasıdır; yakıŐan odur!

“Hastalık geldi.”

“Eh, Rabbim yazmış; neyleyelim, vardır bir hikmeti, sebebi...”

Sabreder, devasını arar, çaresini ister, sabredeninin ecrinin çok verileceğini bilir.

İçine bir sıkıntı gelmiş; bu da bir imtihan, sabreder. Karşısına bir edepsiz çıkmış, bağırıyor çağırıyor, esiyor tozuyor; “Eh bu da bir imtihandır” der.

Kadere rıza gösteren, Allah’ın hükmüne itirazı olmayan; “Neyleyim, neylerse güzel eyler, ben de sabrederim” diyen bir insan bir kere mutlu olur. Sıkıntılı olmaz. Şu asrın en çok bahsedilen, bunalım denilen, stres denilen acayip Őeylerine düşmez. O ne demekmiŐ öyle; stresmiŐ, bunalımmıŐ!

Müslümana stres, bunalım yakıŐır mı?!

Müslüman ruhen pırıl pırıl sapasağlamdır. Çekicin altındaki demir gibi dövüldükçe şekil kesbeder. Ne demek o?

Rabbimiz yazmış, elbette dünya hayatında çeşit çeşit haller insanlar için olacak. İnsana Allah bir çocuk veriyor da çocuğun doğumuna kadar bir sıkıntı oluyor. Çocuğun büyümesine kadar ne dertler oluyor, her şeyin kendine göre birtakım meşakkatlerden sonra olduğunu biliyoruz.

Peygamberlerin, evliyâullahın ne kadar sıkıntı çektiğini biliyoruz. Elbet o zaman biz de sabrederiz. Sonra işin bir de enteresan tarafı Allah'ın sevimsiz kullarının; kâfirlerin, müşriklerin, münafıkların, firavunların, şeddatların, nemrutların saltanat içinde yüzdüğünü biliyoruz...

Anlaşıldı!

Demek ki bunlar çok matah şeyler olsaydı, Allah onlara vermezdi bunları! Bu saltanatın, zevkin, sefanın, mevkiin, makamın, zenginliğin dış bakışta iyi görünmesine rağmen aslında galiba bir başka tarafı var ki Allah sevmediği kullara bunları veriyor da sevdiği kulları çeşitli imtihanlara tâbi tutuyor diye o zaman biraz ayağını denk alacak...

Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Vallahi ben sizin yokluktan ziyade varlık içine düşüp de varlıklar içinde yüzüp de şaşırmanızdan korkuyorum.”

Adam zengin; camiin semtine uğramaz, müslümanları beğenmez, sakallılara kızar, çarşafllılara darılır, halka tepeden bakar, kimseyi beğenmez...

“Allah senin gibi bana da para verse ben de senin istediğinden âlâ olurum... Ama ne yapayım ki evime suyu kuyudan taşıyorum, tâ bilmem ne kadar ötedeki çeşmeden getiriyorum. Ne yapayım? Evimi güzel yapmak, fayans döşemek isterdim ama ancak şuradan soğuk girmesin, kar içeriye akmasın, yağmasın diye böyle bir teneke buldum da öyle kapattım, ne yapalım?”

filan diyemez, yanına gelmez, halden anlamaz ki!

Onun için bu zenginliğin, bu nimetlerin daha zorlu bir imtihan olduğu şuradan belli ki insan bunun imtihan olduğunu anlamaz!

Hastalandığı zaman imtihan olduğunu bilir de fakr u zerret içine düştüğü zaman;

“Nereye yalvarayım, varayım; Allah’a varayım camide girip de namaz kılayım, şu

kadar tesbih çekeyim, 4444 adet salât ü tefriciye çekeyim. İnşaallah çocuğum şu sıkıntıdan kurtulur, gönderdiğim evladım askerden sağ salim döner.”

filan... O zaman sıkıntıda, hemen başı dara gelince herkes “Allah” der.

فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِّ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ

*Fe izâ rekibû fi'l-fülki de'avullâhe muhlisîne lehü'd-dîne.*²

“Gemi fırtınadan çatırdamaya, sallanmaya başladı mı; ‘Aman yâ Rabbi’ demeyen insan kalmaz!”

Ayyaşısı da sarhoşu da, dinlisi de dinsizi de, namazlısı da namazsızısı da, akıllısı da akılsızısı da, hepsi o zaman akleder; “Allah” der.

Ama o iyi demek ki... O zaman “Allah” diyor insan.

Zengin olduğu zaman Allah diyen kaç tane?!

Hiç canı sıkılmıyor, bir yere sıkışmıyor ki bağırsın da “Allah” desin!

Pabucu vursa bile insanın ayağına bile “Allah” der. O zaman “Aman Allah’ım”; aya-

² 30/Rûm, 65.

ğının bir yeri yansa “Aman aman Allah” diye bağıırır.

Ama zenginlik geldiği zaman “Aman, aman Allah” diye bağııran hiç duyulmamıştır, hiç tarih kitapları böyle bir şey yazmamış. O zaman keyfinden bayılıyor, bağııracak, konuşacak hali kalmıyor. O zaman da kulluğun neden ibaret olduğunu bilmiyor.

Onun için Allah’ın takdirine rıza göstermek lazım.

Rıza gösterdiğin zaman Komünizm olmaz. Neden?

Allah onu zengin yaratmış, zenginlik vermiş? Babasını, dedesini tanırım, fakirdi de sonradan bu zengin oldu. Ben de çalışıyorum ama bana vermedi, ona verdi. “Pekâlâ, ille onun parasını kenarda kısıtırayım da alayım” filan gibi bir hâle düşmez. Fakirin zengine düşmanlığı olmaz. Zenginin kendisinin elindeki imkânlardan fakire yardım etmesi olur. Komünizm olmaz, haset olmaz, kırgınlık, kırgınlık, dargınlık, buhran, gerilim, stres, bunalım olmaz; kader oldu mu...

مَنْ آمَنَ بِالْقَدَرِ آمِنَ مِنَ الْكَدْرِ

Men âmene bi'l-kaderi emine mine'l-kederi.

“Kadere inanan insan kederden emin olur, rahat yaşar.”

“Ne yapalım? Bir kere öleceğiz!...”

der rahat yaşar. Kadere inanan insan bilir ki ölüm bir kere gelecek; ona hazırlanır, rahat eder.

İnanmayan insan her gün ölür, bin defa ölür, günde bin defa ölür, ölür, bayılır, bayılır, ayılır, ölür ölür dirilir yani...

O bakımdan bu kaza ve kader inancı kulluğun fevkalâde önemli olan inançlarından biridir. Allah'ı seven Allah'ın her şeyini sever. Peygamberi'ni sever, hükmünü, haramını, helalini, Kitabı'nı, kazasını, kaderini de sever.

O benim Rabbim, siz karışmayın, çekilin aradan bakalım. O ne neylerse güzel eyler;

Mevlâ görelim neyler

Neylerse güzel eyler.

İbrahim aleyhisselâm;

“Rabbim benim halimi bilmiyor mu?! Ben kimseden bir şey istemem!”

demiş ateşe atılacağı zaman.

Onun için bu, biraz ariflikle ilgilidir, yani irfan sahibi, has müslüman, âşık, sâdık, muhib, uyanık olmakla ilgilidir.

Allah bize de bu kırık dökük kelimelerimle anlatmaya çalıştığım gibi, Allah'a sevgiyle bağlanmanın, güzel kulluk etmenin, kaza ve kaderine rıza göstermenin nasıl ince bir şey olduğunu tattırsın, böylece hareket ettirsin.

“Peki, hocam, kaza kadere inanan insan o zaman gevşek olur, tembel olur ve işte zaten Türkiye'nin gerilemesi bu inançlardan dolayı oldu, ondan bu duruma düştük...”

Sen halt etmişsin, yalancı!

Bizim Türkiye'de ki şimdi imanın ne kadar zayıf olduğunu yılbaşında görmedin mi?! Görmüyor musun yılbaşında herkes çam ağacı dikti de ne eğlenceler yaptı! Görmüyor musun her yerde Efes Pilsen, Tuborg biraları, ilanları; iki adımda bir meyhaneler!

Türkiye Müslümanlıktan gerilemişse şimdi uçması lazımdı. Şimdiye fezalara gitmesi lazımdı. Müslümanlığın en kuvvetli olduğu zamanlarda, Balkanları geçtik de tâ Viyana kapılarına geldik, tâ Almanya'nın içlerinde akıncılarımız gezindiler Müslümanlığın kuvvetli olduğu zamanlarda.

Müslümanlık zayıfladığı zaman geriledik. Araplar Müslümanlığı gördükten sonra çöllerinden çıktılar da dünya imparatorluğu kurdular. Dünyanın her tarafına yayıldılar.

Müslümanlar dünyanın neresinde İslâm'a sıkı bağlanmışlarsa o zaman memleketleri ilerlemiştir. Memleketleri yükselmiştir. Hâkimiyetleri güçlenmiştir.

Ne zaman İslâm'dan uzaklaşmışlarsa cemiyetin temeli sarsılmıştır! Halk birbirine girmiştir. Birlikleri, beraberlikleri bozulmuştur. Ondan sonra da her türlü felaket yağmıştır.

İstiklâl Harbi'nden nasıl kurtulduk?

Sarıklı mücahitlerle kurtulduk! O başörtülü hatunlar sırtlarıyla mermi taşıdılar da öyle kurtulduk!

Paşanın bir tanesi yolda birisini görmüş; Adana'dan kağnısına binmiş gıcır gıcır, gıcır gıcır gidiyor. Çıkmış yoluna;

“Nereye gidiyorsun?”

demiş.

“Erzurum'a gidiyorum.”

demiş.

“Niye Erzurum'a gidiyorsun? İşte bak buraları daha güzel iller değil mi?”

“Duydum ki Moskof Erzurum’u alacakmış. Bakalım ben varken nasıl alırmış, ona sormaya gidiyorum!”

demiş. “Göreyim bakalım, nasıl alacakmış ben varken, kolay mı öyle?!” diye kâfire karşı cihat aşkından Adana’da keyfini bırakıp da kağnısına binip de Erzurum’a gidiyor.

Bunları ne çabuk unuttuk?! Bunlar sayesinde İstiklâl Harbi’ni kazandığımızı, bunlar sayesinde şimdi huzur içinde yaşadığımızı unuttuk da;

“Gerileme dinden olmuş...”

Eğer din olmasaydı; sen şimdi çamurun içinde batmıştın, varlığın bile yoktu! Mevcut bile olmayacaktın!

Eğer din olmasaydı; sen bugün Orta Asya’nın bozkırlarındaydın! Dedelerimiz din sayesinde geldiler de diyarları fethettiler, buraları miras bıraktılar.

Niye biz derse oturduğumuz zaman bir sürü isim sayarken fatihlerin, şehitlerin, gazilerin de ruhlarına Fâtiha okuyoruz?

Onlara borçluyuz da onun için. Şu toprakları bize onlar bıraktı.

Birisi bize bir tarla bir bahçe, bir ev, bir otomobil bağışlasa;

“Al bu senin olsun, hadi beni de duadan unutma.”

dese, ömrümüz boyu ona dua etmez miyiz?

Şu toprakların içinde yaşıyoruz, şu nimetlerden istifade ediyoruz ve biliyoruz ki buraları bir zamanlar bizim değildi, tarihten biliyoruz. Buraları bize din kazandırdı, dindarlık kazandırdı, iman kazandırdı.

Şimdi çıkmış birtakım aptallar, şuursuzlar, tarih bilmezler, nimet bilmezler, nankörler, akılsızlar, beyinsizler, edepsizler, imansızlar;

“Din yüzünden geri kaldık!”

Din olmasaydı, sen geri kalacaktın, Orta Asya’da geri kalacaktın! Tâ buralara kadar geldin, tâ Almanya’lara kadar gittin, üç kıtada bayrak dalgalandırdın din olduğu zaman.

Din olmadığı zaman da böyle geriledin, daha edepsizliğe devam edersen burası da elinden gider, bu camilerin yerinde kiliseler yapılır, bu ezanların yerine çan sesleri çalınır!

“Olur mu hocam öyle, hiç olmayacak şeyler!”

İspanya'da olmadı mı? İspanya müslüman kıtası iken, sonradan hıristiyan olmadı mı?

Balkanlar müslüman diyarları iken sonradan hıristiyan diyarı olmadı mı?

Kırım, Kafkasya müslüman diyarı iken, hiçbir zaman Rus'un olmamışken, şu anda Rusların olmadı mı?

Afrika da daha başka ülkeler de eskiden müslüman diyarı iken sonradan kâfirlerin diyarı olan yerler yok mu?

Yani oyuncak mı sanıyorsun, olmaz mı sanıyorsun?! Olmaz sanırsan olur! Olur diye endişe eder, çalışırsan belki kurtulursun.

b. Üç Kişi Vardır ki Onların Hasmı Allah'tır

Allah gerçekleri görmeyi cümlemize nasip eylesin!

قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: ثَلَاثَةٌ أَنَا خَصْمُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، رَجُلٌ
أَعْطَانِي ثُمَّ غَدَرَ، وَرَجُلٌ بَاعَ حُرًّا فَأَكَلَ ثَمَنَهُ، وَرَجُلٌ
اسْتَأْجَرَ أَجِيرًا فَاسْتَوْفَى مِنْهُ وَلَمْ يُعْطِهِ أَجْرًا

*Kâlellâhu te'âlâ: Selâsetün ene
hasmuhum yevme'l-kiyâmeti raculün a'tânî*

*sümme gadere ve raculün bâ'a hurren fe ekele semenehû ve raculün iste'cere ecîren fe'stevfâ minhü ve lem yu'tihi ecren.*³

Buharî'nin Ebû Hüreyre *radiyallahu anh'*ten rivayet ettiği bir hadîs-i şerîfe geçtik. İkinci hadîs-i şerîf bu. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* nakleymiş, bildirmiş ki;

“Allahu Teâlâ şöyle buyurur: Üç kişi vardır, ben kıyamet gününde onların hasmıyım, hasmı benim onların. Onlara yaptıklarının hesabını soracağım.”

Kim bunlar, bu üç şahıs?

Raculün. “Birisi bir adam ki.” *A'tânî sümme gadere.* “Beni verdi sonra gadretti.”

Bu *a'tânî* “Beni verdi” sözü; yani “Benden göründü, Allah'ın adını andı ‘ya ben valahi de billahi de söyleyim böyleyim’ dedi Allah'ın adını vererek, Allah'ı öne sürerek, karşısındaki adama itimat telkin ederek işe

---

³Buhârî, "Buyû", 107, r. 2227; "icâre", 10, r. 2270; İbn Mâce, "Ruhûn", 4, r. 2442; Ahmed b. Hanbel, II, 358, r. 8692; İbn Hibbân, *Sahîh*, XVI, 333, r. 7339; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, XI, 444, r. 6571; Beyhakî, *es-Sünenü'l-kübrâ*, VI, 23, r. 11053; Beyhakî, *es-Sünenü'l-kübrâ*, VI, 200, r. 11657; Taberânî, *el-Mu'cemü s-sagîr*, II, 119, r. 885; Deylemî, *el-Firdevs*, III, 185, r. 4507; Begavî, *Şerhu's-sünne*, VIII, 266, r. 2186; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, XVI, 36, r. 43826; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, XVI, 29, r. 43793.

girişti, ondan sonra da işte gadretti, zulmetti, haksızlık etti, aldatma yaptı. Ben onun hasmıyım.”

“Sen misin benim adımı öne süren! Sen misin karşımdakine onu veren! Sen misin benim adıma rağmen beni öne sürmene, beni karşı tarafa vermene rağmen isim olarak, aksini yapan! Gel bakalım!”

diye beni yalancı şahit gösteren; “Beni pis işlerine alet etmeye çalışan sen misin!” diye hasmı Allah olur.

Bir insanın da hasmı Allah olursa o iflah olmaz! Dünyada da âhirette de başı felaketlere uğrar. Her türlü cezaya mâruz kalır. Her türlü musibet içine dalar gider.

O halde demek ki nasıl olmalıyız?

Bir kere zulmetmemeliyiz. Zulmetmek kötü. Gadretmek, aldatmak, yanıltmak kötü ama bir de Allah’ı öne sürerek yapmak o daha da kötü.

Onun için Peygamber Efendimiz’in çok hadîs-i şerîfleri vardır ki;

“Dinini satıp dünyayı alanlar âhirette çok büyük felaketlere uğrayacaklar!”

diyor. Bu da bir çeşit dinini, imanını satmaktır; ister bir adam Kur’an okuyup bilgi-

sini satıp ister daha başka şekilde yapmış olsun; ister yemin ederek olsun... İmandan istismar yoluyla faydalanıp dünyalığını doğrultup karşı tarafa zulmederse elbette her türlü cezaya müstahak olur.

c. Müslüman Aldatmaz da Aldanmaz da

Allah bizi zulmü, gadri, aldatmayı, edepsizliği, haksızlığı yapmaktan korusun! Bunlara uğramaktan da korusun!

Yani ne sen aldan ne aldat!

Aldanmak da fenâ, aldatmak da fenâ... Aldatmayacağız, tamam ama aldanmamaya da dikkat etmeliyiz.

Müslümanların bu ikinci meselede gevşekliği vardır. Yani kendisi aldatmaz ama bol bol aldanır.

Gözünü aç, aldanma!

Sen aldanacak bir duruma takılınca, ortam müsait olunca bu sefer öteki şarlatanlar da çoğalıyor!

Gözünü aç, aldanma!

Her şeyine dikkat et; yani verdiğine, karşı tarafın yaptığına...

Müessese kuruyorsun, dernek kuruyorsun, derneğine sahip ol!

Sonra re'yine, oyuna, fikrine sahip ol!
Yani nereye, nasıl, niçin veriyorsun; verdiğin
insana hangi şartlarla verdin? Adam o şartlara
uydu mu? Uymadığı zaman yakasına yapış;

“Sen benimle ne konuşmuştun, nasıl ya-
pacaktın bu işi, sonra ne yaptın? Gel baka-
lım!”

filan de.

Haksızlığın yaygınlaşmaması için haksız-
lığın takibi şarttır!

Bir yerde bir adam gidiyor, bakıyor, bir
sürü kuzular var; akça pakça kuzu, koyun saf
arasına giriyor, her türlü şeyi yapıyor. Neden?
Adamlar bir şey sormuyor ki! Ağızları var,
dilleri yok; kuzu kuzu, hiç bir şeye aldırımı-
yorlar! Öyle şey olur mu?!

Aldıracaksın, araştıracaksın, soruştura-
caksın haksızlığa da meydan vermeyeceksin!

Haksızlığa o kadar meydan vermeyecek-
sin ki;

“Sû-i zan yerlerinde bile bulunmayın!”

diyor Peygamber Efendimiz. Yani “Kar-
şındaki insanın sana sû-i zanda bulunmasına
bile vesile olacak durumda olma!” diyor.
Haksızlığa o derecede ince bir şekilde insan
karşı çıkacak!

Zalime, edepsiz fırsat vermeyecek, kurda kuzuyu teslim etmeyecek! Takip edecek! İşleri nâehillere vermeyecek! İşleri kenara yan gelip yatıp da edepsizlere teslim etmeyecek! İşlere kendisi sahip çıkacak, işleri kendisi yapacak ki edepsizler kenarda dursun!

İslâm'da tam bir demokrasi yoktur!

“Öyle mi hocam vah yazık!”

Hayır, yazık değil, çok güzel!

İslâm'da tam bir demokrasi yoktur; şahitliği kabul edilmeyen adamın re'yi bile yoktur!

İslâm böyle... Bir adam ki edepsizdir, bir adam ki sahtekârdır bir adam ki kötüdür; şahitliği bile kabul olmaz, tamam, o adamın ne seçme hakkı, ne seçilme hakkı... İşte İslâm'ın farkı bu!...

Ama şimdi adam edepsizdir, aldatmış, Mercedes'leri almış, paraları kazanmış, sağa sola parayı yediriyor, seçiyor, seçilebiliyor; demokrasi!

Bu, demokrasinin zaafıdır, demokrasinin kötü tarafıdır, eksik tarafıdır!

Demokraside iyi insan da kötü insan da eşittir. İslâm'da sadece iyi insanlar eşittir!

Takvâ ölçüsünde iyi insan üstündür; kötü insana söz hakkı, konuşma hakkı bile yoktur!

وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُم

*Ve lâ tü'tü's-süfehâe emvâleküm.*⁴

“Beyinsizlere, akılsızlara mallarınızı bile vermeyin!”

diyor. Sen yöneteceksin ki o çar çur etmesin. Sarhoştur, ayyaştır, aklı kıttır; çar çur edecek, berbat edecek, mal onun, istediğini yapsın. Yağma yok!

*Lâ darâre ve lâ dırâr.*⁵

“İslâm'da mala zarar vermek de yoktur, birisi zarar vermişse, zarara zararla mukabele etmek de yoktur.”

Adam köyde gidiyor, birisinin harmanını geceleyin ateşliyor, yakıyor. O da onun yaptığını anlıyor, o da gidiyor onun harmanını yakıyor.

Yakamaz! Davacı olur, şikâyetçi olur, bu dünyada adalet yerini bulursa bulur; bulamazsa âhirette hakkını alır ama gidip de ötekisinin harmanını yakamaz. Neden?

---

⁴ 4/Nisâ, 5.

⁵ Mecelle, 19. madde.

Mala zarar vermek yoktur İslâm'da!

“Ben arabayı alırım, zenginim ben, arabayı alırım çocuğuma veririm, çocuğum da zıpır, çocuğum da gider Moda'da, Kalamış'ta, Kadıköy'ün sahil yollarında öteki arkadaşıyla yarışır ve tokuşur, hangimizin arabası daha sağlamdır diye güm karşılıklı tokuşurlar. Neden; araba benim, ne yaparsam yaparım.”

Yapamazsın! İslâm'da yapamazsın!

İslâm'da mala zarar vermek yoktur.

“Ya parasını ben verdim...”

Parasını sen verdin ama zarar ortaya çıkartmaya hakkın yoktur. İslâm böyledir işte.

Demek ki Allah böyle gadreden insanın hasmı olacak âhirette ama bir de kendisini öne sürüp de gadredene daha büyük hasım olur.

Çünkü biz Allah'ı sevdiğimiz, Allah'ın kulu olduğumuz, Allah'ın rızasını araştırdığımız için birisi bize “Allah” dediği zaman elimiz ayağımız kesilir. Dermanımız kalmaz, “tamam” deriz, bırakıveririz, karşıdaki adam da bizim bu halimizi biliyor. Ona göre yapıyor.

Yugoslavya'da müslümanların bayram namazı, Cuma namazı kıldığı sırada saldırmış kâfirler. Biliyorlar ki müslümanlar cuma na-

mazı kılacak, o fırsatı kollamışlar. Kâfirler öyle fırsatları kolluyorlar, müslümanın da iman tarafını bildiklerinden geliyor.

Eline ciğeri koyuyor, üstüne sargıyı sarıyor, sargısının üstüne çıkmış kanlar, ne kadar fenâ kolu; “Vah zavallı, trafik kazası geçirmiş.”

“Allah rızası için bir şey...”

deyince önüne para doluyor. Herkes çıkartıyor; “Verelim, zavallı, bu kardeşimin trafikte kolu kırılmış da sargısının üstüne kanı çıkmış.” Ne?! Ciğer, oraya ciğer sardı, aldatıyor! Allah rızası için dediği için...

Hiç unutmuyorum, Beyazıt'ta vaazdan çıktık, ben de o zaman ortaokul talebesi miyim, ilkokul talebesi miyim; gözümün önünden gitmiyor o sahne. Birisi; “Allah rızası için” filan diye dileniyor orada. Bir tanesi dedi ki; “Yahu utanmıyor musun, cebin para dolu.”

Bir dikkat ettim, cebi dolmuş, keçi memesi gibi dolmuş, açılmış, ağzına kadar para dolu. O zaman da para kıymetli, yani o kadar dolu olduktan sonra onun bir senelik ihtiyacını görür. Ağzına kadar para dolu, gene isti-

yor. Bu neden? İşte müslüman acıyor; “Allah dedi” diye yardım ediyor.

Medine-i Münevvere’de bir kardeşimiz bu kenarda oturan mazlum, o zenci kadınlardan bir tanesine gitmiş bir zekât, bir hayır vermek istemiş. Almamış.

“Ben bugünkünü aldım başka bir kardeşimi bul. Bugünkü şeyim tamam benim.”

demiş. Yani müslümanın hakikî fakirinin bile hali başka oluyor. Ama işte böyle zalimler, edepsizler, ahlâksızlar gelir, buradan, müslümandan para dilenir, öbür tarafta meyhanede içer veyahut afyon kullanır veya kötü yola gider.

O zaman müslümanın biraz uyanık olması, aldanmaması lazım! Peygamber Efendimiz’in müslümanın aldanmaması konusunda hadîs-i şerîfleri vardır;

“Müslüman bir delikten iki defa sokulmaz.”

der. Yani bir defa bir hataya düşse ikinci defa düşmez mânasına.

Muhterem kardeşlerim!

Aldatılmamaya da dikkat etmek lazım! Yani aldatmamak, zulmetmemek, gadretme-

mek önemli, kabul; ama aldatılmamaya da dikkat etmek lazım... Gözünü açmak lazım...

Camiden çıktım ben, İskenderpaşa'dan, İstanbul'da, birisi yanaştı;

“Hocam sıla-ı rahim yapmak sevap mıdır?”

dedi. Sorunun içinde cevabı saklı zaten; elbet sevap.

Peygamber Efendimiz sıla-ı rahim yapmayı, akrabayı ziyaret etmeyi çok tavsiye etmiş. Akrabanın hukukuna riayet etmeyi tavsiye etmiş.

“İyidir.” dedim. “Gideyim mi yani?” dedi. “Git, uygun olur. Sıla-ı rahim, ziyaret sevaptır.” dedim. “Hocam benim memleketim çok uzak” dedi, -o zamanın parasıyla- “Şu kadar bin lira para” dedi, yani bunu söylediği zaman... “Para lazım gelmek, gitmek için.” dedi.

Paran yoksan gitmezsin yani, bana önden onu söylüyor, arkasından “para ver” diyor... O kadar para. Ben de oradan yanımda duran birisi vardı cemaatten; “Bak bunun bir ihtiyacı var, şununla ilgilen.” dedim.

“Bunun bir ihtiyacı var, ilgilen” dediğim adam zengin. Ama uyanık zengin, çok hayır-

sever, Allah razı olsun, Allah selamet versin. Çok hayırsever ama tüccar ve zeki bir insan... “Bu memleketine gitmek istiyormuş, bununla meşgul ol.” dedim. Almış arabasına, Topkapı’ya götürecekti, oradan otobüse bindirecekti. “Buna parayı verme, otobüs biletini al, git-sin.” dedim. Yarı yolda inmiş adam. Bir bahane bulmuş yarı yolda inmiş. Yani aldatmaca yapanlar çok oluyor.

Onun için biz de bir ihtiyacın varsa; “Tamam, adresini alalım, iyi bir inceleyim” filan diye şey yapıyoruz, öyle daha iyi oluyor. Siz de yaptığınız hayrın da nereye gittiğine bakın. “Hayrım yerine ulaşıyor mu, ulaşmıyor mu?...” filan diye takip edin.

İstanbul’da camimizin kenarını, arka tarafını yaptırıyoruz. Halkın hakkı, soru sormaya hakkı var. Ben onlara anlatırken;

“Şu cami in, şu inşaatının yapılması sevap, kârlı, burada namaz kıldıkça yaptırılanlar sevap kazanır. Ama isterseniz çimento getirin, tuğla getirin, bir işçiyi çalıştırın, yevmiyesini verin. Para verirsiniz takip edin, yeter ki yani kontrolde olsun iş.”

diye söylüyorum. Sizler de her yerde her zaman yaptığınız işlerin böyle kontrolünü

yapar, takip ederseniz, kontrol edip takip ederseniz, gadretmediğiniz gibi gadre de uğramamaya çalışırsanız asıl Müslümanlık odur.

Ne aldanacak, ne aldatacak asıl müslüman!

d. İslamda Kölelik Var mıdır?

Ve raculün bâ'a hurren fe ekele.

“Hasmı olduğu kişilerin ikincisi; bir adam ki bir hür insanı yakaladı ve onu sattı ve parasını yedi.”

İslâm'da kölelik vardır. İslâm'dan önce vardı. İslâm da köleliği bir nizama sokmuştur. Köle azat etmenin sevap olduğunu bildirmiştir. Ama köleliği tamamen kaldırmamıştır. Neden?

İslâm genişleyen bir din, gelişen bir din. Harp var, darp var, o harpte esir aldığın insanlar esir işte... Hür değil onlar, sen onu esir almışsın bugün dahi esir alıyorsun. Esir aldığın insanların kullanım durumu var... Evinde, işinde, tarlanda kullanırsın, kullanabilirsin, esir çünkü.

Bu esiri de kendin gibi kollamak, insan olmak dolayısıyla yemesini, içmesini, vazifelerini tanzim etmiştir İslâm. Köle azat etmenin sevabını koymuştur ortaya. Yemininde

durmazsa mesela köle azat etsin, şöyle yaparsa köle azat etsin, böyle yaparsa köle azat etsin diye köle azat etmeyi tavsiye etmiştir. Yani kölelerin mümkün olduğu kadar hürriyette kavuşturulması meselesini esas almıştır.

Bu şartlara rağmen, bu şartların yanında adam hür bir insanı yakalıyor, mesela çölde yakalar. Dağda, bir yerde yakalar, elini kolunu bağlar, götürür bir başka yerde; “Bu benim kölemdir” diye satar. Ondan sonra parasını yer, yani o devrin şartları içinde böyle şeyler mümkün olabiliyor idi. Bu da büyük bir gadirdir, çok büyük bir zulümdür. Allah onun hasmı olacak kıyamet gününde; “Sen misin hür bir insanı esir alıp da ondan sonra satan! Yani bir haksız, fecî bir iş yaptın!” diye.

Muhterem kardeşlerim!

Avrupa’da yazılan İslâm ile ilgili aleyhteki kitapların çoğunda müslümanları tenkit ederken çam sakızı gibi çiğnedikleri birkaç konu vardır. O konulardan birisi de “Müslümanlıkta esirliğin olması”dır.

Ama bu herif-i nâşerîfler bunu böyle söylerken kendileri Afrika’nın ve dünyanın başka ülkelerinin zavallı, mazlum, medeniyette geri kalmış ülkelerdeki köyleri basmışlar, oralar-

daki halkı esir etmişler, Amerika'ya götürmüşler, tarlalarında zincirler altında çalıştırmışlardır. Yani bu traktör gelişmediği zamanlarda, medeniyet imkânlarının olmadığı zamanlarda bu esir ticaretini Afrika'da köy basarak ve bilhassa müslüman köylerini basarak çok yapmışlardır.

Bugün Amerika'daki zencilerin asılları çoğu böyledir. Onlar esir olarak satılmışlardır, köle olarak tarlalarda çalışmışlardır, ölmüşlerdir, öldürülmüşlerdir, kırbaçlanmışlardır. Ama bu herifler utanmadan; kölelerin hukukunu kollamaya gayret eden, köleleri hürriyete kavuşturmaya çalışan İslâm'a dil uzatırlar.

“Cihat; İslâm kılıç dinidir!”

İslâm aslında kılıç dini değildir. İslâm aslında dürüstlük, temizlik, iman, akıl, mantık dinidir de bir kâfir bir İslâm ülkesine saldırırsa kuzu kuzu durmaz; saldırının, saldırganın saldırısına cevap verir. Kılıç dini dediğin senin bu!

Peki sen İslâm'a “kılıç dini” diyorsun da sen rahat mı durmuşsun?!

Hayır!

Müslümanlık Medine'deyken, Bizans ordusu Suriye'den geldi müslümanlarla çarpıştı daha o zamandan. Ondan sonraki çeşitli vesilelerle tekrar tekrar ordular teşkil etti, saldırdı. Osmanlılar Anadolu'ya gelmeden önce çeşitli vesilelerle İslâm ülkelerine seferler tertip ettiler. Bunlar "Haçlı Seferleri" diye asırlar boyu devam etti ve bu adamlar değil sadece müslümanların ülkelerine; geçtikleri hıristiyan ülkelere bile o kadar zarar verdiler ki hıristiyanlar, oranın ahalisi müslümanları tercih etmeye mecbur kaldı.

Fatih Sultan Mehmed Han cennet-mekân İstanbul'u kuşattığı zaman, demişler ki; "Burada hıristiyanların külahlarını, kardinalin külahını görmektense müslümanın sarığını görmeyi tercih ederiz." demişler içindekiler. Neden?

Müslüman adaletli, dürüst; fethettiği ülkede kimsenin malına, canına ırzına, namusuna dokunmuyor, ağacını kestirtmiyor, işi, ticareti devam ediyor, evi mahfuz...

Bu, yakın zamanlara kadar öyle devam etmiş ki 1800'lü yıllarda veyahut 1900'lü yılların başlarında, bizim Doğu Anadolu'dan, Orta Anadolu'dan Ermeniler Amerika'ya ça-

lışmaya giderlermiş. Yani bazı geçimi zor yerlerden büyük şehirlere işe geldikleri gibi ahalinin, o zamanlar da onlar bu Amerika'ya filan çalışmaya giderlermiş.

Bir sene, iki sene alışırlarmış, para kazanıp gelirlermiş. Gene giderlermiş filan. Onlar biraz daha uyanık veyahut oradaki akrabalarını bunları çağırıyorlar. Yahudi, Ermeniler filan gidiyor. Bizim memleketimizde de son asırlara, yakın zamanlara kadar her şehirde, biraz bir Ermeni mahallesi, bir Rum mahallesi olmuş...

Adam çalışmaya gidermiş oraya, bir sene sonra dönüp gelirmiş. Bizim arkadaş sormuş ona -veya bizim arkadaşın artık babası mıdır nasılsa- sormuş ona;

“Sen niye çoluk çocuğunu da gtrmyorsun Amerika'ya?”

Demiş ki;

“Yağma mı var, ben aptal mıyım, yapar mıyım hiç öyle hatalı iş, burada çoluk çocuğum ırz, namus ve haysiyet bakımından malım mülküm emniyette. Oraya gidecek, ne olacağını bilmem ki orası bir vur kır. Teksas ifte tabancayla herkesin gezindiği bir yer.

Ar, namus, ahlâk, edep noktasından güvenilir değil.”

Memleketimizin iyi olduğunu bil!

Kimse kimseye dokunmazdı. Evet, gayri-müslimdir, vesairedir ama gene hukukuna riayet ederlerdi, yine onlar huzur ve rahat içinde yaşarlardı. Böylece müslümanlara saldırırlar, ileri geri laflar söylerler.

Bu sözlerin tesiri olmamış mıdır?

Olmuştur maalesef...

Bizim tahsil için Almanya'ya, Fransa'ya, İngiltere'ye, Avrupa'ya, İtalya'ya gönderdiğimiz insanların bir kısmı; biz bunları uzun zamandan beri gönderiyoruz. İlk önce elçilerimiz gördüler oraları. O zamanlardan beri; “Aman bunların medeniyetleri biraz daha ileri, teknikleri kuvvetli, burada yetiştirelim” filan diye gelip gitme olmuş, aldanmışlardır. Oradaki bu sözlerin tesiri olmuştur.

Bizim Avrupa'da okuyan eskilerimiz maalesef memlekete döndüğü zaman; dini gevşemiş olarak dönmüşlerdir. Bazıları bayağı dinin aleyhinde çalışmalar yapmışlardır. Evet, Fransa'da dinin aleyhine çalışma yapmıştır oranın münevveri ama orada kilise batıl yolda

olduğu, çok haksızlıklar yaptığı, çok zulümler yaptığı için oradaki onların hali normaldir.

Adam aynı hali buraya ithal etmiştir, burada İslâm dinine karşı savaş açmıştır. Aleyhte kitaplar tercüme etmiştir. Papazların yazmış olduğu kindar ve yalan yanlış dolu kitapları tercüme etmiştir, buralarda dinsizliğin yayılmasına, dine karşı sevginin, saygısının, bağlılığın gevşemesine çalışmışlardır. Kendileri de cehennemi boylamışlardır. Birçok kişileri de cehenneme;

إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا

*İlâ cehenneme zümerâ.*⁶

“Zümre zümre sevkine sebep olmuşlardır.”

Bu müslüman ülke; işte demin anlattığım hale gelmiştir.

Çeşit çeşit merhalelerden geçtikten sonra bugün kıyıda köşede dindarlığını tam tatbik eden, Allah’ın emrine tam uygun olarak yaşayan müslümanlar işte böyle azınlıkta gibi kalmıştır. Ekseriyet doğru yoldan çıkmış veya gevşemiştir.

---

⁶ 39/Zümer, 71.

Allah dinimizin kıymetini görmeyi nasip eylesin.

Dinimiz hürriyete ne kadar önem veriyor ki bir hür insanın satılıp da bedelinin yenmesi halinde, herhangi bir haksızlık şekliyle Allah o kimsenin hasmı olacağını tehditle bildiriyor;

“Hiçbir kimse böyle bir şey yapmasın. Yaparsa hasmı ben olurum dünyada da âhirette de onu mahvederim.”

demiş oluyor. “Kimsenin hürriyetine el uzatılmasın!” diyor. Ama harp olur, esir alırsın; o zaman esirlik olacak. O halde esirlik müessesini de tam kaldırmak doğru değil; çünkü madem sana saldırmış, sen onu ya öldürecektin ya da hayatını bağışlarsın, esirin olur, o normal.

e. İşçinin Ücretini Ödememek

Ve raculün iste'cere ecîren fe'stevfâ minhü ve lem yu'tihi ecren.

“Bir de bir adam bir amele kullanmış. Ücretini, yevmiyesini vererek bir insanı işinde çalıştırmış, ondan istifadesini yapmış ama sonra ‘vermiyorum paranı’ demiş.”

Çalıştırmış ama vermemiş, böyle zorba- lar da eskiden olmuştur. Bilmiyoruz belki bazı yerlerde de ağaların böyle eli tabancalı, tü-

fevli kabilelerin olduğu yerlerde filan belki gene vardır. Veyahut ücret veriyordur da ölmeyecek kadar veriyordur, hakkını tam vermiyordur. Veyahut “çalışmayacağım” diyen insanı zorla gene çalıştırıyordur. İşte bu gibi şeyler de Allah’ın o zorbaya hasım olmasına sebep olur. O mazlumun Allahu Teâlâ hazretleri âhını ondan alır. Cezasını o zalime verir.

Demek ki bu hadîs-i şerîfin gözümüzün önünde çizdiği manzara bir eski toplum ki bu toplumda çeşitli böyle garip şeyler oluyor. Onları engelliyor Peygamber Efendimiz tavsiyesiyle; “Şöyle yapmayın, hürleri esir alıp satmayın!”

Kabile kabileye hücum ediyor; karısını, çocuğunu kaçırıyor, esir alıyor. Sonra ne oluyor; birisi birisini çalıştırıyor, ücretini vermiyor. Çarşıda pazarda malını satmaya gelmiş adamın malını alıyor, vermiyor.

Hatta İslâm yeni girdiği sırada, yeni yerleştiği sıralarda, belki biraz ondan önce bir kabileden adam karısıyla geliyor Mekke’ye. Mal getirmiş, tereyağı getirmiş, şunu getirmiş bunu getirmiş, onu satacak. Pazardan sonra memlekete dönecek. Adamın karısını kaçı-

yorlar. Adam sağa bakıyor, sola bakıyor; kime derdini yanacak, anlatacağı kimse yok.

İki kimse varmış, Mekke'de böyle birtakım haksızlıklar olduğunu duyunca demişler ki;

“Bu haksızlıkların karşısında biz duracağız. Nedir bu?! Böyle şey olur mu?!”

“Fazıl” ve “Fuzayl” adında iki kimse varmış. Onlar kendi aralarında bir teşkilat, cemiyet kurmuşlar, söz vermişler, demişler ki;

“Biz haksızlıkların karşısında duracağız, haksıza fırsat vermeyeceğiz, mazluma yardımcı olacağız!”

Karısı kaçıırılan adam kime başvursun? Kim kaçırdığını da biliyor ama konağı, müstahkem mevkii var; gücü yetmiyor, kendisinin orada kabilesi yok. Demişler ki; “Onlar sana yardımcı olur.” O da gitmiş demiş ki; “Ya ben buraya ticarete geldim, benim hanımı kaçırdı bu zorbalar.” filan. Onlar derhal kılışlarını kuşanmışlar, bir araya gelmişler, gitmişler o zorbaya; “Sen şunun hanımını derhal teslim et, aksi takdirde seninle çarpışacağız.” diye almışlar.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri methediyor. Zulmün engellenmesi için böyle yaptıkları için bu şahısları methediyor da;

“Ben de yetişseydim o şeye o topluluğa, *hılfu’l-fudûl* denilen o topluluğa yetişseydim, ben de kendilerine katılır, ben de onların üyesi olurum.”

diyor.

f. Hıfzul Fudul

Zulme fırsat vermek yok! Zalimle uğraşmak için gayret göstermek şart. Böyle dürüst insanlardan müteşekkil olan bir yerde zalim zaten neşvünema bulamaz, temiz bir yerde mikrobun barınamadığı gibi... Temizlenmiş, ilaçlanmış bir hastanede her türlü tedbire riayet ediliyor, ilaçlanıyor; o hastanede mikrop barınamaz, laboratuarda mikrop barınmaz, ilaç bilmem kaç derecede kaynatılıyor, ayakkabılar bilmem nereden geçiyor, hangi çeşit sularla siliniyor filan... Tabii orada mikrop barınamaz.

Biz de bu şuurda olursak; yani uyanık, gayretli, dikkatli, çalışkan, kimseye zulmetmeyen ama zulme de hiç fırsat vermeyen insanlar olursak edepsizin de aramızda yaşa-

masına imkân kalmaz. Zaten bizim tavrımızdan; “orada bize iş yok” derler. Yani edepsiz insanlar gelemes. “Burada bize ekmek yok” derler, gelemesler.

O bakımdan bu gibi hususlarda, sosyal konularda; duyarlı, gayretli, dikkatli, çalışkan olalım ve kendimiz haksızlık yapmadığımız gibi başka çeşit haksızların yapılmasına da hiçbir zaman razı olmayalım ve onları engellemeye gayretli olalım.

g. Allah’a İftira Etmek

Üçüncü hadîs-i şerîf;

قَالَ اللهُ تَعَالَى: شَتَمَنِ ابْنُ آدَمَ، وَمَا يَنْبَغِي لَهُ أَنْ
يَشْتُمَنِي، وَكَذَبِي ابْنُ آدَمَ، وَمَا يَنْبَغِي لَهُ أَنْ
يَكْذِبَنِي؛ أَمَا شَتَمُهُ إِيَّايَ فَقَوْلُهُ: إِنَّ لِي وَلَدًا، وَأَنَا
اللهُ أَحَدٌ، اللهُ الصَّمَدُ، لَمْ أَلِدْ، وَلَمْ أُولَدْ، وَلَمْ يَكُنْ لِي
كُفْوًا أَحَدٌ. وَأَمَا تَكْذِيبُهُ إِيَّايَ فَقَوْلُهُ: لَيْسَ يُعِيدُنِي
كَمَا بَدَأَنِي، وَلَيْسَ أَوَّلُ الْخَلْقِ بِأَهْوَنَ عَلَيَّ مِنْ إِعَادَتِهِ

Kâlellâhu te’âlâ: Şetemeni’bnü Âdem ve mâ yenbağî lehû en yeştümenî ve kezzibi’bnü Âdem ve mâ lehû en yükezzibenî.

*Emmâ şetmuhû iyyâye fe kavluhû: inne lî veleden ve ene'llâhu ahadün Allahu's-samed lem elid ve lem ûled ve yekün lî küfüven ehad. Ve emmâ tekzîbühû iyyâye fe kavluhû: Leyse yu'îdunî kemâ bede'enî ve leyse evvelü'l-halki bi ehvene aleyye min i'âdetihî.*⁷

Neseî'nin Ebû Hüreyre *radıyallahu anh'*ten rivayet ettiği hadîs-i şerîf. Peygamber Efendimiz'in bildirdiğine göre Allahu Teâlâ hazretleri buyurmuş ki;

“Âdemoğlu bana söver, halbuki bana sövmesi gerekmez. Âdemoğlu bana şetmeder, söver ama halbuki hiç yapmaması gerekirken bana söver; şetmetmemesi, sövmemesi gerekirken Âdemoğlu bana söver, şetmeder. Âdemoğlu beni yalanlamaması gerekirken yalanlar, yalancı çıkartır, yalan söylüyorsun demeye getirir yaptığı işten. Böyle yapmaması gerekirken böyle yapar.”

Emmâ şetmuhû iyyâye fe kavluhû: inne lî veleden.

“Bana sövmesi, şetmetmesi nedir?”

“Benim oğlum olduğunu söylemesidir. Halbuki ben Ehad ve Samed olan Allah'ım;

---

⁷ Nesâî, “Cenâiz”, 117, r. 2078.

tekim ve hiç şerîkim, nazîrim yoktur ve her iş benden, benim tarafımdan yapılır, her işin bittiği, her ihtiyacın görüldüğü kapı benim kapımdır. Ne çocuğum olmuştur, ne de bir kimseden doğmuşumdur, ne de bana bir eş, denk, küfüv vardır! Böyle olduğu halde Âdemoğlu; benim oğlum olduğunu iddia etmiştir, bu şetimdir, bu bana sövmektir!”

demiş oluyor.

“Beni yalanlamasına, beni yalancı yerine koymasına gelince o da şudur: ‘Allah bizi tekrar diriltmeyecek’ demesidir. Hâlbuki bu kâinatın ilk yaratılışı onun, insanların tekrar yaratılmasından daha kolay bir şey değildir!”

Şu yaratılan kâinat kolay bir şey mi?

Bu yaratılmış; bunu yaratan Allah işte!

Yaratılmış olan insanı tekrar diriltecek!

“Mevcut, yaşamış, var olan bir şeyi tekrar diriltmek daha kolay, yoktan var etmek daha zor. Daha zor olanı yapmış olan Allahu Teâlâ hazretlerinin daha kolay olanını yapmasından tereddüt etmek olur mu?! Allah’ı yalancı çıkartmak olur mu?!”

diye böyle buyurmuş Peygamber Efendimiz, nakletmiş.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah'ın varlığını, birliğini, O'nun kudretini anlamak, insan aklının fıtratının kabiliyeti altındadır!

İnsanoğlu gerçekleri görebilir; iyi bir filozof, iyi bir düşünür, iyi bir mütefekkir olsa gerçekleri, Allah'ın varlığını bulabilir. Allah'ın varlığını bulmak için tek başına, kendi aklıyla düşünse, çalışsa bulabilir.

Nitekim mesela İbrahim *aleyhisselâm*'ın zamanında insanlar aya, güneşe, yıldızlara, çeşitli başka varlıklara tapınmışlar, putpe-restlikler yapmışlar. Ama İbrahim *aleyhisselâm* hepsini şöyle bir dikkat nazarıyla, ilimle, mantıkla, müşahede ediyor; ayın, güneşin, yıldızların, o tapılan diğer varlıkların tapınmaya layık olmadığını kendi aklıyla buluyor. Kur'ân-ı Kerîm de onun düşünerek nasıl bunu bulduğunu ifade ediyor.

Onun için bir insan dağın başında, medeniyetten uzak bile yaşasa; Amazon Nehri'nin, Girit Ormanları içinde, kutupların buzları içinde, Afrika'nın, Himalaya Dağları'nın tepesindeki kimsenin ulaşmadığı köyde bile yaşasa Allah'ın hem varlığını hem birliğini anlayabilir!

Anlamak kabiliyetindedir. Onun için Allah'ı bilmekle mükelleftir, bilmezse mesul olur. Cehennemde yanar. Allah'ın varlığını bilecek Yaradan'ını bilecek bilebilir, anlayabilir düşünen insan.

Büyük filozof diye övdükleri adam ne demiş, gözünü kapatmış: "Her şeyden şüphe ederken düşünüyorum, o halde varım." demiş ondan sonra adım adım düşüncesini ilerleterek felsefî yönden Allah'ın varlığını bulmuş.

Allah'ın varlığına insanlar kendileri akılları, mantıklarıyla erebilecekleri halde Allahu Teâlâ hazretleri fazl u kereminden, rahmetinden, kullarına acımasından, kullarını sevdiğinden, onların cezaya uğramasını istemediğinden onlara peygamber de göndermiştir, kitap da indirmiştir!

Hani bir aleti bir fabrika yapıyor da onu bilen bir insan kendisi çalıştırabilir, şöyle etrafına bakar, akıl mantığını kullanır, çalıştırabilir. Ama yanına bir de prospektüs koyuyor; "Bak, bunu şöyle yapacaksın böyle yapacaksın" filan. Allahu Teâlâ hazretleri de kulların gerçekleri kolay bulması için peygamber de göndermiştir.

İlk insan, ilk peygamber yani tâ o zamandan beri hiçbir ümmet peygambersiz kalmamıştır. Hiçbir toplum habercisiz olmamıştır. Hiçbir toplum beşîr ve nezîr gelmeden kendi haline bırakılmamıştır. Hepsine Allah'ın emirleri ulaşmıştır. Tevziatta eksik kalmış bir yer yoktur.

Fakat Hz. Âdem'den beri peygamberler Allah'ın dinine, Allah'ın varlığına, birliğine çağırdıkları halde insanlar sonunda çeşitli felsefelerle, başka başka yollara sapmışlardır.

Ağaca tapılmayacağını adama anlatabilirsin; alırsın ağacı, baltayla parçalarsın, sobada yakarsın, “Ha bu tanrı olsaydı olmazdı.” Taşa tapılmayacağını adama anlatabilirsin; alırsın balyozu, bir tane indirirsin, heykel parça parça yere serilir, “Ha bunun bir şey olmadığı anlaşılır.”

Ama hıristiyanlar ne demişlerdir?

Allah'ın vazifeli göndermiş olduğu peygamberi Hz. İsa'ya hâşâ sümme hâşâ “Allah'ın oğlu” demişlerdir.

سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا

*Sübhânehû ve te'âlâ ammâ yekûlûne uluvven kebîran.*⁸

“Allah’ın oğlu olmaz, Allah’ın oğlu yoktur! Allahu Teâlâ hazretlerinin ailesi yoktur! Evlenmesi yoktur!”

Hâşâ sümme hâşâ, nelere gider bak o laflar?...

Evlenmesi, düğünü yoktur; ne biçim şey...

O bakımdan çok büyük küfür bu. Küfür ama yani çok büyük bir sövme bu. Az bir şey değil!

Yani “Allah’ın oğlu” deyivermek nerelere varır, ne kadar kötü noktalara varır, Allah saklasın!

“E niye sen buna ‘Allah’ın oğlu’ diyorsun?”

“Canım işte şu mucizesi var, bu mucizesi var...”

diyorlar Hz. İsa’nın.

Olsun! Sen İbrahim *aleyhisselâm*’ın daha önce mucizeleri olduğunu kendi kitabında okumuyor musun; okuyorsun! Nuh *aleyhisselâm*’ın mucizeleri olduğunu sen kendi kita-

---

⁸ 17/İsrâ, 43.

bında okumuyor musun; okuyorsun. Diğer senin adını bildiğin, tanıdığın peygamberlerin mucizeleri olduğunu kendi indirilen kitabında bilmiyor musun; biliyorsun. Eee? Peygamberlerin mucizeleri olur, sen o mucizelerden dolayı buna niye “Allah’ın oğlu” diye atıyorsun, tutuyorsun?!

Geçen gün bir şey göndermiş cemaatimizden bir hanım.

“Hocam bu, bizim eve gönderildi, bir broşür.”

diyor.

Aldım, okudum. Orada, Hz. İsa’nın Allah’ın oğlu olması meselesini, buraya geldiğini, yeryüzüne insanları kurtarmak için cehenneme gittiğini, ondan sonra gökyüzüne çıktığını filan saçma, hurafe bir sürü şeyler söylüyor... Ondan sonra da “Bu konuda daha geniş bilgi, kitap, yardım istersen şu adrese yaz” filan diye Hıristiyanlık propagandası yapmış.

Muhterem kardeşlerim!

Bu adamların ağızlarını açacak hali olmazdı bizim karşımızda. Ama biz dinimizi yayma gayretinde gevşedik. Çünkü o kadar saçma ki bunlara yani bir iki söz söyledin mi

papaz mecbur kalıyor; ya susuyor ya müslüman oluyor.

Ben âcizane çeşitli kitaplar yazdım. Yazdığım kitaplarda, makalelerde, o müslüman olanlardan bahsettim. Adam papazken müslüman oluyor, en yüksek mevkilere çıkmışken, yüksek ilim sahibi olmuşken müslüman oluyor, kitaplar yazıyor Müslümanlığın hak din olduğunu ve Hıristiyanlığın yanlış olduğunu...

Mesela onlardan en meşhurlarından birisi Abdulehad Davud Efendi'dir. Bak "Abdulehad" diyor; "bir tek olan Allah'ın kulu" diye ismini değiştirmiş. Abdulehad koymuş. Belki eski ismi "Abdulmesih"ti. "Mesihin oğlu" ydu yani ama ne yapmış; ismini "Abdulehad" diyor. Ehad'in kulu olan Davud diyor.

Bu şahsın nasıl tahsil gördüğünü okudum ben fikirlerini yazmak gerekirken; biraz da hayatı ile ilgilendim. Adam Ermeni olarak doğmuş. Ermeni kilisesinin itikadını öğrenmiş, ondan sonra Latince, Yunanca öğrenmiş, eski din kitaplarını karıştırmış, ondan sonra Roma'ya gitmiş, Roma'da o Vatikan'daki yüksek ilahiyat mektebinde doktora yapmış. Sonra İngiltere'ye gitmiş, bilmem hangi ihtisasını

yapmış... Yani o kadar yükselmiş, ilerlemiş ki profesör unvanını almış. İran'da çeşitli vazifelerde, üniversitelerde bulunmuş, dersler vermiş, sonra geliyor bizim memleketimizde müslüman oluyor.

Adam müslüman oluyor "Abdulahad Davud" adını alıyor. "İncil ve Salıp" diye kitap yazıyor, "İncil ve put"; yani haç konusunda kitap yazıyor. Anlatıyor çeşitli konuları. Yunancasını, Latincesini yazıyor; su gibi biliyor, adam her şeyi biliyor... Onları bütün ilahiyat ilimlerini öğrenmiş, Müslümanlığı da öğrenmiş, gayet güzel anlatıyor.

Muhterem kardeşlerim!

Bu Hıristiyanların Bizim Karşımızda Tutunacak Dalları Yoktur!

Hindistan'da Hıristiyanlığı yaymak için çalıştıkları zaman münakaşalar çıkmış. İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin kolundan, bizim tarikatimizden olur; Hintli Rahmetullah Efendi adında bir zât ve bütün oranın müslümanları, bu hıristiyanlara; "Siz yanlış yoldasınız, gelin isterseniz halkın huzurunda bir karşılıklı konuşalım bu meseleleri." demişler.

Yedi konu tespit etmişler; tanrı, peygamber, kitap fikri... Şu fikir bu fikir; yedi konu tespit etmişler.

“Bu konularda siz hazırlanın, biz de hazırlanalım, halkı toplayalım, konferans salonunda, büyük meydanda siz fikirlerinizi söyleyin, biz fikirlerimizi söyleyelim, jüri kararını versin.”

demişler. Daha birinci “tanrı inancı” konusunda; onlar tanrının oğlu Hz. İsa olduğunu söyleyince; ortada bir delil yok, bir şey yok.

Bizimkiler almışlar sözü, onlar sözü bitirdikten sonra. Zaten söyleyeceği kaç kelime?... Bizimkiler sözü almışlar, İncil’den deliller getirerek, akıl delilleri getirerek, Kur’an’dan deliller getirerek çeşitli misallerle, onların ağızlarını tıkamışlar, çanlarına ot tıkmışlar, konuşacak halleri kalmamış.

Altı tane daha konu var, daha münakaşa edecekler; konferanstan kaçmışlar. Ondan sonraki konuları münakaşa etmemişler. Ondan sonra da Hindistan’da kilise emretmiş papazlara ki; “Müslümanlarla bir daha toplum karşısında müzakereye ve mübahaseye, münâzaraya kalkışmayın!” filan diye.

Ama Rahmetullah Efendi boş durur mu? O da öteki konuların hepsini de almış, kitabına yazmış, Arapça yazmış, işte Türkçe'ye tercüme edilmiş vesaire filan... İki cilt halinde *Izhârü'l-hak* adında buna benzer çok çeşitli daha başka şeyler de var.

Yakın zamanda da bizim Amerika'da tanıdığımız bir mühendis dostumuz, kardeşimiz var Malatyalı... O aktif bir kimse, yerinde duramaz, iyi, gayretli müslüman. Diyor ki;

“Bulduğumuz şehirde bir canlılık, bir kültürel faaliyet olsun diye bir toplantı tertip ettik. Yahudilerin hahamını, haham başısını çağırdık. Hıristiyanların piskoposunu çağırdık. Bizim de Mısır'da okumuş olan iyi alim bir hocamız vardı, camiin imamı, onu çağırdık. İlan ettik halka; ‘Bu üç din adamının din üzerindeki konularını dinlemeye gelin’ diye. Salon hınca hınç doldu.”

“Ben de içimden kendime güveniyorum. Çünkü akıl için yol birdir. Hangisi doğruysa o çıkacak ortaya diye gayet eminim. Çıktılar, işte konuşma başladı.”

diyor. Yahudilerin haham başısı başlamış bu itikat filan konusunda sözler açılınca;

“Biz âhirete inanmıyoruz. Âhîret inancı yoktur bizde. Bu dünyadadır her şey...” filan gibi.

Bakın demek ki bizim memlekette bu lafları söyleyenler, belki dönme olduğu için, yani itikadı yok ya adamın, oradan kaynak alıyor.

“Onun üzerine, o öyle konuşmasını bitirince, piskopos kalktı, hararetle o söz aldı; ‘Sen bunu nasıl söylersin aziz kardeşim?!’ diye.”

Şimdi Tevrat ve İncil bir arada. Onların okudukları kitap Tevrat yahudilere inmiş ama yahudiler öyle kurnaz ki hıristiyanlara Tevratlarını okutturuyorlar. Tevrat ile İncil’i bir araya getirmişler, kendilerine inen kitabı bir araya getirmişler “Kitâb-ı Mukaddes” diye ikisini birden okutturuyorlar. Papaz Tevrat şeylerini biliyor.

“Siz nasıl böyle âhirete inanmazsınız ki; işte sizde şu âyet var, bilmem ne...”

“Onu batırdı.” diyor.

“Hahambaşı orada duramadı, kalktı gitti. Yani münakaşaya devam edemedi. Sonra bizim imam efendi çıktı o da gayet alim, fâzıl bir kimse, o da her şeyi konuştu; o konferan-

sın sonunda İslâm'ın hak din olduğu ortaya çıktı. En selahiyetli kimseler konuştu, çıktı.”

diyor.

Muhterem kardeşlerim!

Biz bunlara galip geliriz. Biz bunlara yanlışlıklarını anlatabiliriz, bunları doğru yola çekebiliriz. Yahudiyi de hıristiyanı da müslüman yaparız. Ama çalışmıyoruz! Bak, cami dolusu insansınız, Türkiye'nin yüzde doksan dokuzu müslüman! Hıristiyanları müslüman yapmak için bir teşkilatımız var mı, müslümanları müslüman tutmak için bile teşkilatımız kâfi değil, yeterli değil!

Neden yeterli değil?

Bir misalle söyleyeyim; çarpıcı bir misal olduğu için birkaç defa başka yerlerde de anlattım. Ben vaaz veriyordum Fatih'te, bana kâğıt gönderdi birisi, bir doktor ile hanımı; ikisi doktor. Bunlar Kur'an dersi almak istiyorlarmış, haber göndermişler;

“Tamam, kolay, olur. Benim ilahiyat fakültesi talebelerimden birisine rica ederim, Allah rızası için, para almadan yardımcı olurlar onlara. Kur'an dersi verirler, “elif”i, “be”yi, “üstün”ü, “esre”yi, “ötre”yi öğretir-

ler, evlerine gidip öğretirler. Çünkü ikisi de doktor, Şişli’de oturuyorlar; zengin, itibarlı, münevver insanlar. Feda olsun, ben kendim bile giderim vaktim olsa... Onlara öğretmek için talebemi gönderirim, olur.”

“Yok! Yok, onlar Kur’ân-ı Kerîm’in tefsirini öğrenmek istiyorlar.”

dedi. Soruyorlarmış yani;

“Kur’ân-ı Kerîm’in tefsirini öğrenmek istiyoruz; nereye gidelim? Var mı bir yer?”

“Yok!”

Muhterem kardeşim!

İstanbul müslümanların hilafet merkezi olmuş bir yer!

İstanbul’da, Allah’ın kullarına; “Ben, şu Kur’an neymiş? Bunu öğrenmek istiyorum!” diyen insana bir yer gösteremezsek, başka nerede göstereceğiz?!

Kars’ta mı, Ağrı’da mı, Hakkari’de mi göstereceğiz? Nerede gösterebiliriz, nereye gitsin bunlar?!

Yok! “Hatip okuluna gitsin” diyemeyiz o talebe değil ki! Gündüz çalışıyor; doktor kendisi. Müessese kurmamışız, müslümanlara bile dinimizi öğretmek için müessese kurmamışız.

Ev kadını dinini nereden öğrenecek?

Bakın ben Şimdi bu camiye geldim, vaaz vermeye baŐladım. Alt kat oturulur durumda değildi. İmam kardeşimiz bilir, biz dağdaki köylere gittik, kereste tedarik ettik, alt katı tahta dŐedik, tanzim ettik, boya badana... İŞte aŐaĐı tarafı yavaŐ yavaŐ fayans filan, bi-tiyor pırıl pırıl, tıkır tıkır bir Şey olacak.

Niye ben böyle bir Şey istedim?

Türkiye'nin her yerinde vaaz ediyorum, her yerine seyahat ediyorum, kadınlar işin dini öğrenme imknları son derece yetersiz!

Erkekler gelir, Cumada hutbeyi dinlerler uyuklaya uyuklaya, pazar günü vaaz dinlerler filan o kadar; kadınlar işin yok! Çocuklar işin yok! Esnaf, tüccar işin yok!

Ama karşı taraf ne yapıyor?

Kulüp, kumarhane, toplantı, iÇki yeri kuruyor; "Őehir kulübü" diyor, bilmem ne diyor, topluyor. Lions kulüp, Rotari kulüp, mason kulübü; bilmem ne diyor... AkŐamlarında o adamları alıyor. O adamlarla konuşuyor, o adamlara mecmua veriyor, okutturuyor, kendi fikrini onlara yayıyor.

Biz hayır yapmak işin yabancı bir cemiyetin çalıŐmasına muhtaŐ bir millet miydik?!

Dışarıdan, ithal malı dernek almaya ihtiyacımız var mıydı bizim?!

Hayırları, gerçekleri yapmak için çalışmıyorsunuz, çalışmıyoruz ondan!

Kademe kademe müesseseler kurmamışız! İslâm!ı öğretmeye gayret etmemişiz, paramızı ortaya koymamışız!

Dev gibi, bizim Selimiye Kışlası gibi bir Kur'an üniversitesi olması lazımdı; çünkü yedi asırdır burada müslümanız! Selimiye Kışlası, Davutpaşa Kışlası, Rami Kışlası gibi geniş alanlara yayılmış bir "hadis üniversitemiz", bir "itikat üniversitesi", bir "tebliğ üniversitesi" olması lazım gelirdi!

İslâm'ı yaymak, misyonerlerin faaliyetlerine karşı koymak olması gerekirdi; yapmamışız, yapmamışız, yapmamışız!

Şimdi radyoda Hıristiyanlık propagandası oluyor, televizyonda hıristiyanların filmleri oynuyor, şu kitap böyle, bu kitap böyle... Çocuklarımız Avrupa'ya gidiyorlar; şu oluyor, bu oluyor diyoruz.

Sen yap!

Sen filmi çevir, adam Hz. İsa'yı yalan yanlış tanıtacak filmi çevirmiş, gönderiyor buraya, bizim TRT de yayınlıyor. Bizim

TRT'nin terbiyeli film diye ortaya sürdüğü filmlerin içinde papazın nasıl vaaz verdiğini de öğreniyoruz! Hiç daha kiliseye gitmedik, bütün ahali öğreniyor. Kabrin başında bu hıristiyanlar ölülerini nasıl gömerler, nasıl okurlar, onu öğreniyoruz. Yemekte nasıl dua ederler, nikâhı nasıl oluyor onu öğreniyor, her şeyi öğretiyor... Papazın nasıl aralarına girip de onların ihtilaflarını çözdüğünü, ne kahraman papaz olduğunu, ne iyi yürekli adam olduğunu, ne şahane din adamı olduğunu öyle öğreniyor. Adam filmi kendisi çeviriyor, hiç "ayranım ekşi" diyen ayrancı gördün mü sen?!

Elbet böyle diyecek!

"Benim itikadım bozuk, ben Allah'a - hâşâ sümme hâşâ- Allah'ın rızası olmadığı halde; 'Allah'ın oğlu' olduğunu söyleyen bir yalancıyım, edepsizim..." mi diyecek? Hangi papaz demiş; diyen müslüman olur zaten, bu yanlış diyen müslüman oluyor.

Bizim çalışmamız lazım! Bizim gayret göstermemiz lazım! Bizim para harcamamız lazım! Bizim full time çalışmamız lazım!

Bizim Müslümanlıklarımızın hepsi keyfî, azıcık çalışmadır! Tırnak ucu kadar çalışma-

dır! Müslümanız, İslâm'dan çıkarsak âhirette cezaya uğrayacağımızı bildiğimiz için korkumuzdan şu kadarcık Müslümanlık yapıyoruz! Ya tam müslüman olsana! Tepeden tırnağa müslüman olsana! Bütün ömrünü İslâm için geçirsene! Her işini İslâm'a göre yapsana!

O şuura erememişiz, yüzde doksan dokuzu Türkiye'nin müslüman! Ama yüzde doksan dokuz müslümanın kendisinin günlük faaliyeti içinde veyahut ömrü içinde Müslümanlığı şu kadar olduğundan, yüzde doksan dokuzun binde birini alacaksınız sen! On binde birini, yüz binde birini alacaksınız; o zaman küçücük bir parça çıkıyor!

Ha! İşte o kadarı müslüman!

Tam müslüman olsak, yüzde doksan dokuz müslüman, tam müslüman olsak Türkiye'nin yüzde doksan dokuzu müslüman olacak! Ama on binde birini alınca, yüzde doksan dokuzun cüz'î bir şey oluyor; işte o kadar müslümanız, belli oluyor!

Müslümanlarımız da nasıldır, dört başı mâmur mu?!

Hayır!

Fâtiha'yı okumasını bilmez, namazı neyin bozduğundan haberdar değildir, haram-

lar, helaller nelerdir; farkında değildir. Yani dışı seni yakar, içi beni yakar!

Camiler dolusu müslümandır ama evsafına, bilgisine gelince hiç haberi yoktur! Gider kâfiri destekler, haramı işler, günaha dalar! Ondan sonra da bekliyoruz!...

Onun için bak, Allahu Teâlâ hazretleri; “Bana Âdemoğlu sövüyor, sövmemesi gerekirken sövüyor bana, bana oğul isnat ediyor!” diyor.

Olmaz öyle şey!

Madem Rabbimiz bunu sövmek kabul ediyor; o halde biz Rabbimiz’e sövülmesine müsaade etmemeliyiz!

Adamlar şimdi heveslendiler, yüzde doksan dokuzu müslüman filan değil bunların; gevşektir durumları, anladılar... Türkiye’de Hıristiyanlığı yaymak için var güçleriyle çalışıyorlar.

Hatta geçen bir mecmuada okudum, Teklif Mecmuası’nda, Allah razı olsun çıkarılardan, orada okudum;

“Türkiye’nin resmen hıristiyan olmasını isteyen devlet adamları da çıktı.” diyor profesör.

Röportajı yapan; “Hocam isim verebilir misiniz?” diyor.

Profesör de Kazım Karabekir’in damadı...

“İsim verebilir misiniz?” diyor.

“Bir tanesini vereyim, Tefvik Rüştü Aras. Türkiye resmen Hıristiyan olmalıdır.” demiş.

Bu, elçilik filan yapmış bir adam. Fırsatı buldular, imkânı gördüler, şimdi Türkiye’yi hıristiyan yapmaya çalışıyorlar.

Ben boynuna haç asılmış çok genç gördüm. Güzel Türkçe konuşuyor, yabancı değil, şurasına haçı, putu asmış çok genç gördüm otobüslerde. Şimdi çok girmiyorum halkın arasına ama gitseniz, belki konuşsanız siz de görürsünüz.

Bana bir general dedi ki;

“Hocam niye Türkler gitmişler, bu sıkıntıyla olan bir Müslümanlığa girmişler. Bak hıristiyan olsalardı ya... Hıristiyanlıkta içki serbest, kadın serbest, her şey papaz yanında... Şortlu insanla geziyor filan...”

dedi. Yani onu iyi sanıyor, bilmiyor ki hıristiyanların engizisyon mahkemelerinde neler yaptığını. Bilmiyor ki St. Barthelemy gecesinde birbirlerini nasıl kıtır kıtır kestiklerini, saman alevlerinin ortasına insanları atıp

da itikadından dolayı cayır cayır yaktıklarını... Nasıl işkence yaptıklarını bilmiyor, tarih okumamış; “Ne diye müslüman olmuşlar?” diye hayıflanıyor general paşa. Hayıflanıyor; yani Müslümanlığı kötü sanıyor, Hıristiyanlığı iyi sanıyor.

Ben de bir saat, bir buçuk saat konuştum, gık diyemedi, ikna oldu herhalde, memnun da oldu sonradan, bana hediye filan göndermesinden onu anladım. Yanımızdaki albay da dedi ki; “Hocam, paşam, ben bunları tanıyorum, ben Roma’da ateşelik de yaptım, bunlarda akıl mantık filan yoktur.” dedi de biraz bana da destekçi oldu.

Muhterem kardeşlerim!

Lafı biraz uzattım ama önemli bir şey olduğu için söylüyorum. Allahu Teâlâ hazretleri; “Bana sövüyorlar!” diyor. Biz de sövenlere karşı bir çalışma yapmıyoruz.

Sövenler çalışma yapıyor da bizim memlekette, bizim müslüman evlatlarımızı hıristiyan etmeye çalışıyor da gerçekten bizim radyomuzda, televizyonumuzda, gazetemizde de Hıristiyanlık reklamını, propagandasını cahillerin, gafillerin anlamayacağı bir şekilde yapıp da bize de yutturuyor. Bize, bizim birçok

halkımıza da yutturuyor. Hatta münevverimize de yutturuyor da paşa da çıkıp; “Niye müslüman olmuşuz da hıristiyan olmamışız?” diye hayıflanıyor. Onun için aklımızı başımıza toplayalım! Bizim asıl mesleğimiz doktorluk, mühendislik, tüccarlık, işçilik, ziraatçilik değil! Bizim asıl mesleğimiz Allah’ın dinine hizmet etmek! Allah’ın dininin biz neleriyiz? Neferleyiz; sizler ve bizler. Tepeden tırnağa, full time İslâm için çalışmak zorundayız! Paramızla, pulumuzla, imkânımızla, bilgimizle çalışmak zorundayız. Çalışmazsak Allah bizden sorar. “Bana sövüyorlardı da sen diye durdun, bana sövüp duruyorlardı da sen orada rahat oturdun.” der. Bundan da bizi sorguya suale çekmesin. Gayretli olalım. Bir de “âhireti inkâr etmek”... İnkâr ediyor; “Allah diriltmez, diriltemez” gibi bir şey. Onu eski müşrikler de söylemişler. Kemiği almış, Peygamber Efendimiz’in karşısına geçmiş Âs İbn Vâil gibi bazı edepsiz, aşırı zıpır hıristiyan, müşrikler, putperestler; kemiği almış, ufalamış, yere dökülüyor ufalanmaları, toz, kum gibi... Diyor ki; “Kim bu toz haline gelmiş olan şeyi tekrar diriltecek?”

Yâsîn sûresinin sonunda:

وَضْرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ
وَهِيَ رَمِيمٌ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ
بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ

*Ve darabe lenâ meselen ve nesiyе hal-
kahû. Kâle: Men yuhyî'l-izâme ve hiye
ramîm. Kul: Yuhyîhellezî enşe'ehâ evvele
merretin. Ve hüve bi külli halkin alîm.*⁹

“Ona şöyle cevap ver ey Resûlüm” diyor
Allahu Teâlâ hazretleri; “Onu ilk yaratan Al-
lah gene yaratacak!”

*Ve hüve bi külli halkin alîm.*¹⁰

“O her çeşit yaratmaya kâdir!”

Bak burada çok önemli bir bilgi var. Al-
lah; “Her çeşit yaratmayı bilirim!” diyor,
yaratma bir çeşit değil, yaratmanın nice şe-
killeri varsa bizim bilmediğimiz; “O her çeşit
yaratmaya kâdir” diyor. Âmennâ ve sad-
daknâ! Bir yaprağı bin bir çeşit yaprak yap-
mıştır Allahu Teâlâ hazretleri. Çam yaprağı,
devetabanının yaprağı başkadır, aslanpençe-
sinin başkadır, telgraf çiçeğinininki, kılıç çiçe-

⁹ 36/Yâsîn, 78, 79.

¹⁰ 36/Yâsîn, 79.

ğıninki, çınarınki, incirinki, eriğinki başkadır... Yani bir yaprak alt tarafı; bir model yapsa ya... Bin bir çeşit model gösterdiği gibi bin bir çeşit balık, çiçek, böcek, kuş, meyve, bin bir çeşit nimet... İnsan bayılır, sırt üstü düşer. Evet; *Ve hüve bi külli halkın alîm.*¹¹ Her çeşit yaratmaya kâdir, insanlar toz toprak olduktan, kemikleri çürüdüktan, toprağa katıldıktan sonra da tekrar Allahu Teâlâ hazretleri hepsini diriltecek, hepsini hesaba çekecek. Mükâfata layık olanları cennetine sokacak, ebedî nimetlere erdirecek; cezaya layık olanları da cehennemde çatır çatır, odun, kütük yakar gibi yakacak! Haktır ve gerçektir; hepsine iman ettik! Allah bizi has Müslümanlıktan, imân-ı kâminden ayırmasın!

Fâtiha-i Şerîfe mea'l-Besmele...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
20 Cemâziye'l-Âhir 1409 / 28.01.1989
Sapanca/ Sakarya

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

---

¹¹ 36/Yâsîn, 79.